C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS BUDSKAP

Rom 14, 7-8

7 og 8: For ingen av oss lever for seg selv, og ingen dør for seg selv. For når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Derfor, enten vi lever eller dør, hører vi Herren til.

Dette er både hemmeligheten og storheten i Guds barns liv på jord. De tilhører Herren med sitt liv, sitt levnetsløp, ja, også med sin død. De er ikke sine egne, de er hans, som skapte, gjenløste og helliget dem. Og de er ikke hans bare gjennom pakten med ham, men også gjennom sin ånd og gjennom hele sitt liv og levnetsløp.

For ingen av oss lever for seg selv. "Ingen av oss" - altså oss som virkelig tror på Kristus, enten vi er svake eller sterke i troen. Alle lever vi for Herren. Med denne mer generelle uttrykksformen forklarer apostelen her hvordan han i v. 6 kunne si at både de svake og de sterke i sin forskjellige praksis likevel "gjorde det for Herren", enten de altså ennå overholdt den levittiske loven eller anså seg fri fra den. På begge sider gjorde de det for Herren, "for ingen av oss lever for seg selv". Det er dette Paulus vil ha fram her. Dette er da også den virkelige situasjonen for alle som i ånd og sannhet er helliget til Herren. I dåpen er vi alle helliget til ham, da han tok oss inn i sin pakt. Da ble vi "forenet med ham" både i en død og i en oppstandelse som hadde likhet med hans død og oppstandelse (kap. 6: 5). Men videre i livet avhenger det jo av at vi også i troen og ånden er helliget ham, så vi virkelig lever av ham, i ham og for ham.

De åndelig døde kan bare "leve for seg selv", leve for sin egen regning og etter sine egne lyster, "frie for rettferdigheten" (kap. 6: 20). At derimot Guds gjenfødte barn i sin ånd og hele sitt livs holdning virkelig lever for Herren, det har utelukkende sin grunn i at den nye fødselen og det åndelige livet ikke bare er en tanke eller innbilning, men en reell virkelighet. Dette viser seg så i hele livet, i Åndens kraft og gjennom nye egenskaper som ingen har fra naturens side. Og i alt dette gudgitte skiller så denne karakteristiske egenskapen seg ut; at vi ikke lenger lever for oss selv. Nå har vi vårt høyeste og mest dyrebare mål i Herren, hans sak, hans ære, hans velbehag, - uansett hvor dårlig det måtte lykkes for oss å etterleve dette som vi så inderlig elsker og strekker oss etter.

Begynner vi å leve for oss selv, så er dette et brudd med vår innerste vilje. Dette tar vi da inn over oss, idet vi "dømmer oss selv" (1Kor 11: 31-32). Om alle slike brudd på dette sitt rette liv kan en levende kristen alltid si: "Hvis jeg gjør det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden som bor i meg" (kap. 7: 20). "Jag själv tjänar Guds lag med anden" (7: 25), mitt nye og rette jeg er helliget, og er enig i at Guds lov er god (7: 16). Slik lever en kristen i sin ånd og i alt han møter i livet, fordi "ingen av oss lever for seg selv".

Og ingen dør for seg selv. Heller ikke når det gjelder sin død, er en kristen lenger sin egen. I alt tilhører han Herren, og er underlagt ham. En kristen har ingen rett, og heller ingen vilje til f. eks. å kaste bort livet sitt i noe han selv får lyst til. Hvis han må sette livet på spill, ja, kanskje ofre det, må det skje på Herrens bud og i hans Ånd. "Dere tilhører ikke dere selv. Dere ble kjøpt for en høy pris" sier Paulus (1Kor 7: 19-20). Bare hvis det kreves til Herrens ære og velbehag, skal vi være villige til å ofre livet vårt - og da på den måten og i den tid som behager Herren. Et Guds barn må ikke ønske verken å leve eller dø ut fra egne behov. Alltid skal han si: Hvis Gud vil jeg ennå skal bli noen tid her på jord, så vil jeg også det. Vil Gud derimot ta meg hjem, så vil jeg ikke være på jorden. Én gang synder vi med å ønske oss et langt liv, en annen gang med et selvvalgt ønske om å dø. Men alt det vi er og har, selv livet vårt, hører Herren til, og bør overlates til ham. Slik har vi det da virkelig også ved Ånden. Og Paulus omtaler altså dette slik: "Ingen dør for seg selv".

For når vi lever, lever vi for Herren. At vi "lever for Herren", vil si at vi betrakter hele vårt liv og vårt livsløp som Herrens eiendom. Og derfor på alle områder bare lever livet som hans tjenere. Og det vil jo si at vi i alle forhold spør etter hans vilje som den eneste rettesnor for alt vi skal foreta oss. Vi har blikket festet utelukkende på hva som kan opphøye og ære ham. Det innebærer også at vi lar ham få lede oss i alt det som møter oss her i livet. Det gjelder i gode og onde tider, enten han gir oss noe, eller tar noe. Det betyr at vi ofrer alle våre gaver og krefter til ham.

Og når vi dør, dør vi for Herren. På samme måte som hele livet vårt er Herrens, og overgitt, helliget Ham, så er også vår død det samme. Selv når vi dør en naturlig død, så lar vi det skje i vissheten om at vi tilhører Herren og "dør for Herren". Derfor vil vi også være tilfreds, uansett når og på hvilken måte det behager ham å hente oss hjem. Men i visse tilfeller avhenger døden også av vårt eget valg. En martyr kan f. eks. under blodige forfølgelser unngå døden hvis han vil fornekte evangeliet. Eller når en misjonær ser en konkret dødsfare ligger på veien han må gå med budskapet som skal redde sjelene. Det samme når soldaten etter Guds ordning skal våge livet, men kunne redde det ved å desertere. I alle slike tilfeller er en kristen både pliktig og etter Ånden villig til heller å ofre livet, enn å svike sin troskap mot Herren, hans sak eller hans ordning (kap. 13: 1-2). Og når han på den måten ofrer livet for Herrens skyld, da "dør han for Herren".

Derfor, enten vi lever eller dør, hører vi Herren til. Såvel i livet som i døden er vi både hans eiendom og hans tjenere. En slik trøst og trygghet er det bare Guds barn som har, at hvor de enn er, i livet, i døden eller etter døden, så "er de Herrens" (gr. teksten). De er Herrens eiendom og omsluttes av all hans kjærlighet og trofaste omsorg. De hviler alltid trygt i hans hender som er gitt "all makt i himmel og på jord". Selv når vi lever her i fremmed land, er vi hans barn og tjenere, lever i hans usynlige fellesskap. Og hentes vi herfra, da er vi "hjemme hos Herren" (2Kor 5: 9). Da skal vi i evighet se ham som han er. Her i livet hører vi Herren til. Først og fremst gjennom troen og samvittigheten. Men deretter også gjennom kjærligheten og tjenesten. Om det første sier Paulus i Gal 2: 19-20: "Ved loven døde jeg for loven, for at jeg skulle leve for Gud. Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. Og det livet som jeg nå lever i kjødet, lever jeg i tro på Guds Sønn ..." Og om det siste sier han altså: "når vi lever, lever vi for Herren".

I dette tosidige forholdet hører vi Herren til i livet. Når vi dør er vi også Herrens eiendom, og i hans varetekt både til legeme og sjel. Legemet er da i hans skjulte, men sikre varetekt, inntil dagen da vi skal stå opp igjen og forvandles uforgjengelig til et evig liv. Og sjelen er i Guds paradis, i samfunnet med Kristus og alle de hellige*, inntil den store dag da den skal ikles "det åndelige legeme" (1Kor 15: 44) som er lik Kristi herlighets legeme. Vi kan altså være helt sikre på at den som hører Herren til i livet, han tilhører ham også i døden og evigheten. Det er altså et salig faktum som overgår all vår forstand, at "enten vi lever eller dør, hører vi Herren til".

[* Når sjelen har forlatt legemet er den ikke, slik mange mener, bare i en slags dvaletilstand. Den lever i samfunn med Kristus og de frelstes ånder (når vi taler om gjenfødte sjeler). Dette ser vi ikke bare ut fra Kristi egne ord til røveren på korset: "I dag skal du være med meg i Paradis", men også i det neste verset i teksten vår. Der heter det at Kristus "skal være Herre både over døde og levende". Hvis Kristus skal "være Herre", "herske", "regjere" over de som er døde, så må jo disse befinne seg i et bevisst og levende samfunn med ham. Kristus sier jo også at "Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes" (Mat 22: 32, konf. Fil 1: 23).]